

ברודי (שמאל) בפעולה הפועל לא מעוניין במכבי

ספורט

כדורסל

האיש שנסע

ולא ישוב

אחר פעילות ענפה משך שנתו הראשונה בארץ, יצא השבוע הכדורסלן טאל ברודי ל... חופשת-מולדת לארצות-הברית. מה שלא כל כך ברור זה אם בתום החופשה יוכל לשוב ארצה, כפי שהוא מתכנן את זה.

כי ברודי, הספורטאי המחונן, שהצטיין את הכדורסל הישראלי לגמר גביע-אירופה, איננו חופשי לשרת את הספורט הישראלי כרצונו.

נוכחות בפינלנד. לפני שנה הוא הוזמן ארצה, ישר מקבוצת הכדורסל של אוניברסיטת אילינוי, להודיך נוצר בארץ. המזמינה היתה רשות הספורט הממשלתית ועל סמך בקשתה גם שוחרר ברודי זמנית מהתייצבות לשירות צבאי בארצות-הברית.

ברודי, כיוונו, לא הסתפק בהדרכה. הוא הצטרף כשחקן לקבוצת הכדורסל של מכבי תל-אביב, עם חבריה התיידד במכביה של 1965. וכדי להמשיך בידיוות זאת, פנה לפני צאתו את הארץ, לשגרירות האמריקאית, ביקש לכלול אותו ברשימת מומחי הסיוע, במיסגרת התוכנית האמריקאית לעזרת ארצות מתפתחות.

לו היה ברודי מוכלל ברשימה זאת, היה שב ארצה על חשבון ממשלת ארצות-הברית, רית, שהיתה צריכה, דרך אגב, גם לדאוג לשיחרור נוסף שלו מחובת הניגוס.

התפתחות זאת לא נראתה בעיני קבוצת עסקנים יהודיים באמריקה, הנקראת הוועדה האמריקאית למען הספורט בישראל. לא היה נאה לה שספורטאי יהודי לא ישרת בצבא ארצות-הברית ועוסק במקום זה באימון ילדים בישראל במישחק הכדורסל, לא המליצה לפני ממשלה האמריקאית על ברודי.

בדיוק כך עשה גם איש אחר. זהו אחד מראשי הספורט בארץ, המתעניין במיוחד בכדורסל, חיים גלובינסקי. ייתכן ולו היה הוא פותח בפעולה, היה אפשר לשכנע את מי שיש לשכנע, להקל על שיבתו של ברודי ארצה.

רק שהוא לא עשה זאת, למרות שדווקא הוא היה צריך להיות מעוניין בנוכחותו של ברודי בארץ, על-מנת שיוכל להצטרף לנבחרת שתייצג את ישראל באליפות אירופה בפילנד, מה גם שישגשג באליפות זו היה מחזק גם את מעמדו של גלובינסקי בעסקנות הכדורסל בארץ.

אך גלובינסקי לא רק שהוא מייצג בארץ את הוועדה האמריקאית, שאינה אוהבת את ברודי, אלא שהוא קודם לכל איש הפועל והוא לא מעוניין לחזק את מכבי דהקא. התוצאה של כל המחלומים האלה, כולל הופעה של עסקן כדורסל נוסף בשגרירות האמריקאית בתל-אביב, בה הסביר כי ברודי בכלל לא מדויק, רק שחקן, היא מכה קשה בצפויה לכדורסל הישראלי, בגלל תככים

מחצלות; 152 מכשירי-גילוח חשמליים; עשרה מקלטי טלביזיה וארבע מכונות-תפירה.

את, חכי לי... בירושלים פנה מנהל מלון בן העיר העתיקה לחנות מני עולים ומפתחות בעיר החדשה, ביקש לקבל את הכספת שמסר לתיקון לפני 19 שנים ותשעה חודשים, נענה על המקום אחר ש' בעל החנות הוריד את שיכבת האבק שהציטברה על הכספת המתקנת, שהמתניה ל' בעליה במחסן מאז נובמבר 1947.

הפיכה צבאית. באישם התייצב לשירות סמל חילה-גונדה, שהוא בחיים ה' אורחיים זיקן הפקולטה לארכיטקטורה ב' טכניון, גילה כי מפקד-היחידה שלו הוא סטודנט שנה ג' בפקולטה שלו.

אותי במשך שנה על חשבוננו, עד שהס' דתרי שם. והתחלתי לעבוד.

ומאז כל חייה השתנו, וכן גם שמה, וגם צבע שערותיה שהיו פעם בלונדיות ועכשיו הן שחורות לגמרי.

הווי

כדינו גרה. בירושלים פירסם אגף המכס והבלו רשימה של סחורות שהוחרמו עלידי המוכסים מידי ישראלים שחזרו מ' ביקור בגדה, שכללה, בין השאר: 11,000 עפרונות; 7000 כוסות וכוכית; 4000 חפצי סות סכיני-גילוח; 2000 חפיות אבקתי-כבי; סה; 1600 קופסות סרדינים; 1600 כפיות; 800 חתיכות סבון; 600 קילוגרם קפה; 340

(המשך מעמוד 12) בה, ואפשר היה תמיד למצוא אותה בסביבות של אמנים אנשי תרבות, וסתם גברים. "פשוט אהבתי אותו". מכל האמינים הללו יצא לה בסוף טיול לחוף-לארץ יחד עם אדי קלברט, נגן-החצוצרה המהולל. "הוא בעצם היה הגבר היחידי שאהבתי", היא מספרת עליו. "לא עזבתי את הארץ בגלל נשואי-הספורט ושום דבר אחר. פשוט אהבתי אותו."

זו היתה אהבת חייה, ואחרי שלושה חדשים היא נגמרה. החיים קצרים, מה לעשות. "עזבתי אותו, משום שבלילות הוא היה בא משארו ואני הייתי הולכת למורה, ולא נפגשנו בכלל. בסוף זה נמאס עלי. "הוא קנה לי כרטיס לאמריקה, החזיק

הם היו זקוקים לכסף ולכן גובו מכל מה שבא לידם

כנופית הגנבים הצעירים

כנופיה. אבל היתה לנו בעייה אחת: לא ידענו למי למכור את הרכוש הגנוב, כדי שלא ניתפס.

אני חשבתי וחשבתי, ונוכרתי בשמשון. את שמשון הכרתי עוד בזמן שהיה לו מועד דון-ריקודים. אני גם זוכר שאת המועדון הזה סגרו לו, בגלל שהיתה שם אצלו קטטה, ומישהו נהרג.

ידעתי ששמשון אוהב הרבה כסף. הוא גם עשה הכל כדי שיהיה לו כסף. הוא בדרך כלל נהג לשכור אולמות לריקודים, הוא היה מגנן בהם, ועושה כל מיני עיסוקות מן הצד.

לכן, עוד לפני שהתחלנו לגנוב, זיברתי עם שמשון על עסקים, והוא הסכים. לא סיכמנו שום דבר על המחיר, אבל סיכמנו שאם תהיה לנו סחורה — נמכור לו אותה, והוא ישלם לנו במומון.

ככה הצלחנו להתארגן לכנופיה, ואני הייתי גם הנהג של החבורה. בערבים היינו גובנים איזה כלי רכב, והולכים לפרוץ חנויות. גם את כלי-הפריצה שלנו גנבנו מכל מיני מחסנים של בנינים גבוים.

התחלנו לפרוץ ולגנוב כמעט כל יום, ואת כל הסחורה הזאת היינו מביאים לשמשון. אני יכול להגיד בשקט גמור שהוא סידר אותנו. בשבילו היינו פרייארים. סחורה ב' שחי של 6,000 לירות, הוא היה קונה מאתנו ב'800. ככה הוא היה מרוויח הרבה על הבשר שלנו.

היינו מרימים את הראש

מעשה, לכל העסק הזה של הגניבות שלי נכנסתי בטעות. עשיתי את כל זה בגלל שהייתי צריך לשלם שטרות ב'ש' ביל הילמודים שלי. אני לומד קורס ל' שירטוט-בנין. באותה תקופה לא היה לי כסף לשלם עבור הקורס, ובבית-הספר אמר ר' לי, שאם לא אשלם את השטרות, יגרשו אותי הבית.

ככה גנבתי ונכנסתי יותר ויותר לשוונג, גם לי יכולתי להפסיק לגנוב למה שלא רציתי לבגוד בחברים שלי. הם היו צריכים אותי לגניבות. אני הייתי מתכנן ביחד איתם מה לגנוב, ומה שווה יותר.

ככה זה נמשך, ביום היינו מחפשים מקומות טובים לגנוב, ובלילה היינו גונבים. לאט-לאט הרגשנו את עצמנו בטוחים. היה לנו פתאום המון כסף לבזבז על בחורות, ואני גם יכולתי לשלם את השטרות בשביל בית-הספר.

בימים שלא היינו גונבים, היינו מכובזים הרבה. לפעמים היינו משחקים בקלפים, ל' פעמים ביליארד, אבל תמיד היינו יחד, בשביל שאחד ישמור על השני. חוץ מזה אנחנו כנופיה, לא? אז צריך להיות ביחד, למה אולי תהיה פתאום הזדמנות שתכניס הרבה כסף.

אני חושב שהסוף שלנו בא בשביל ש' הרגשנו את עצמנו גיבורים. בשכונה היינו מרימים את הראש ולא מפחדים מאף אחד. להיפך: כולם היו מפחדים מאיתנו.

אבל עכשיו הכל נגמר. אני סיפרתי את הכל למשטרה, למה אני רוצה לשנות את העתיד שלי, ולגמור את הקורס לשיטוט-בנין.

מאותו רגע אף החל לשתף פעולה עם חוקריו. הוא סיפר לחוקרים מי הם הצעירים שמהם קנה את הסחורה, ואף זיהה את משה כהן כראש-כנופיית הפורצים.

אנשי המשטרה החלו לאסוף את הפורצים הצעירים מבתיהם. הסתבר, שהכנופייה מנתה שלושה חברים בסך הכל: את בן-ציון עצמון (18), את משה כהן (20), שהוא אחיה של אתי להדוס המפורסמת, ואת יעקב גול (19). שלשתם נעצרו, מידי.

אוחב הרבה כסף

סיפר משה כהן, ראש-הכנופייה, לכתב "העולם הזה":

לגול, לעצמון ולי יש עבר פלילי. זה עוד לנו להיות חברים טובים. בערבים כשלא היה לנו מה לעשות, והיינו מתחילים עם חתיכות ושותים קוניאק, היינו חושבים איך לעשות הרבה כסף. כל אחד מאיתנו היה זקוק לכסף.

כך בעצם נולדה אצלנו המחשבה לעשות

ראשי-כנופייה כהן קונים בזול, מוכרים ביוקר

את בעיית-הכסף, חנויות ומחסנים בתל-אביב, לא יכלו לישון בשקט אחרי שסגרו את החנויות, והגישו את תריסיהם — מפחד פורצים שיבואו בשעות הלילה, וישדורו את רכושם.

פחדם לא היה לשחא. כי כנופיית-פורצים אלמונית השתוללה בחודש האחרון ב' מרחב תל-אביב, כשהיא פורצת מדי-לילה לבתי-עסק וחנויות.

הם גנבו מבלי לברור, מכל הבא ליד: שעונים, מקלטי-רדיו, אריח-קיר, מציגים, רשמקולים, כלי-כסף, כדים, מכשירי-חשמל, מאפרות ושתיחים פרסיים, שכולם יחד נאמדים בעשרות אלפי לירות.

כסף-הכל שרושה

תלונות הרבות שהגיעו יום-יום למטה המשטרה, הניעו את אנשי ה' מודרנה-מרכזי לשים מארבים בלילות ליד מקומות התורפה. מחסומים הוקמו בלילות בכבישים, ופטרולים מיוחדים סרקו את השטחים שם פעילים לפעול הפורצים. קוני הרכוש הגנוב גם הם נסרקו בקפדנות, ר' עשרות מודיעים משטרתיים הופעלו. לכולם היתה תשובה אחת: "אנחנו לא יודעים מי הם אנשי הכנופיה האלמונית, ומה קורה לרכוש אותו הם גונבים."

ואז החלה חבורת צעירים בני 18, מ' שכונת-שפירא, לפזר כספיהם. כשסופר על-יך לאנשי-המשטרה הם הח' לישו להתחקות על עקבותיהם.

אנשי-המדור הופיעו מחופשים למוכרי נפט, לסבלים על תלת-אופנוע, למתקני רש' תות-החשמל — ועקבו מקרוב אחר החבורת הצעירים. הצעירים לא הרגישו במעקב ה' סמוי שהוטל עליהם.

שכספם של אנשי החבורה אול, ניגש אחד מהם, משה כהן (20), אל ביתו ב' שמשון מורחי (30), המתגורר ברחוב ס'א מס' 12 בכפר שלם, וביקש ממנו כסף. אנשי המשטרה שמעו זאת, וגם שמעו כיצד מבטיח לו שמשון, שלמחרת ישיג לו את הכסף המבוקש.

אנשי המדור, שתפסו סוף-סוף את ה' חוליה המקשרת, החלו לעקוב גם אחר שמשון. למחרת הם הצליחו לתפוס אותו בשעה שהעביר סחורה גנובה אל אחד ה' קונים.

שמשון נעצר, והסביר לחוקריו שלא ידע שהסחורה אותה קנה מחבורת הצעירים, היא גנובה, והוסיף: "החבריה האלה אמרו לי שהסחורה הזו נמכרה בזול על-ידי חברת ביטוח, מחנות שגשרפה."

המשטרה ערכה חיפוש בביתו. בחצר הת' גלה לחוקרים בור עמוק, ששימש כמקלט בזמן המחלמה, ובו שלל סחורות מגוון ב' יותר. כשמשון נשאל אם את כל הסחורות האלו הוא קנה מהצעירים, מאותה חנות שגשרפה, השיב: "אני לא יודע שום דבר. אני יודע שקניתי סחורה בזול — ומכרתי ביוקר בשביל להרחיח. אני לא ידעתי ש' הסחורה גנובה."

אולם משערכו אנשי המשטרה חיפוש מדויק בדירת אביו, אברהם מורחי (75), ומצאו שם 300 שתיחים חרשים שנגנבו ימים ספורים לפני זה ממיפעל לשתיחים בתל-אביב, לא ידע שמשון איך להסביר זאת, נשבר, והודה שקנה סחורות גנובות.